

administrativt, og hele dette samlede Komplex af Forslag til Ændringer er jo med forskellige Lempelser tiltraadt af Tjenestemændene under den Forhandling, der har fundet Sted med den højtærede Finansminister. Oprindelsen til Sparekommissionen maa jo, som den højtærede Finansminister nævnte i sin Forelæggelsestale forleden, søges i Postsparekommissionens Betænkning, hvor der af et meget stort Flertal, dels bestaaende af Regeringspartierne Repræsentanter, dels af de dermed følgagtige Repræsentanter fra Administrationen, rettedes et meget stærkt Angreb paa Tjenestemændenes 8 Timers Arbejdsdag og fremsattes et Forslag til Ministeren, der praktisk vilde betyde Indførelsen af en 9 Timers Arbejdsdag som almindelig Norm for Tjenestemændene. Jeg henstillede i den Anledning til Regeringen her i Salen, da vi behandlede Posttaksloven i Vinter, at man, i Stedet for at gaa saa afgjort mod Tjenestemændenes Interesser og Ønsker, som dette Postspareudvalgs Flertal gjorde, burde søge at udnytte den fra Tjenestemændenes Repræsentanter udtalte Villighed til at komme til Rette om alle saadanne Urimeligheder ved Arbejdstidsreglernes Fortolkning og Gennemførelse, hvorom man fra alle Sider maatte kunne enes, og det er mig en Tilfredsstillelse at se, at Sparekommissionens administrative Repræsentanter ved de Direktiver, som jeg formoder er givet dem fra den højtærede Finansminister, i det væsentligste ogsaa er gaaet den Vej. Min Opgave i Sparekommissionen har været at søge en saadan Udjævning, idet jeg principielt fastholdt 8 Timers Arbejdsdagen som Norm for alle Tjenester, der kræver Tjenestemændenes Arbejde og Agtpaagivenhed i den langt overvejende Del af Tjenestetiden, hvilket ogsaa er lykkedes ved de ganske enstemmigt vedtagne generelle Arbejdstidsregler. Saa har jeg til Gengæld lagt noget mindre Vægt paa saadanne mindre Beskæringer af Godtgørelserne for Tjenestemændenes særlige Ydelser, altsaa paa Størrelsen af de Beløb, der i Øjeblikket betales dem for Overarbejde, eller Dagpenge, Timepenge og Kørepenge og lignende, og som, naar man tager disse Smaaebeløb sammen fra de mange Tusinde Tjenestemænd, selvfølgelig kan betyde noget for Statskassen i den øjeblikkelige Situation. Skønt jeg ikke kunde indrømme Retfærdigheden af at nedsætte disse Beløbs Størrelse eller lade dem være faldende under Hensyn til Prisfaldet, forinden det Prisniveau var naaet, som vi

havde i 1919, da man første Gang fastsatte Beløbene, har jeg dog ment, at hvis man fra Tjenestemændenes Side ved saadanne Indrømmelser kunde opnaa at faa 8 Timers Arbejdsdagen anerkendt fra denne Regerings Side, vilde de kunne staa sig derved. Det er jo ogsaa lykkedes, og endda lykkedes saa godt, kan man sige, at den højtærede Finansminister ved de derefter følgende Forhandlinger med Tjenestemændene samtidig med, at han for sit Vedkommende anerkendte 8 Timers Arbejdsdagen, saaledes som Kommissionen foreslog det, gav Atkald paa visse af de før nævnte pengelige Kompensationer, som der i øvrigt til Dels var opnaaet Enighed om i Kommissionen, for at opnaa Enighed med Tjenestemændene paa alle øvrige Divergenspunkter. Jeg behøver vel ikke at sige, at jeg finder den højtærede Finansministers Handlemaade særdeles ros værdig. Tilslutning fra Tjenestemændene er Betingelse for, at alt kan gaa, som det skal, og jeg haaber, at de Ministre og administrative Embedsmænd, som nu ved Specialforhandlinger rundt omkring i Etablerne skal føre de generelle Arbejdstidsregler ud i Livet, vil træde i Ministerens Fodspor og yde de Indrømmelser, som vil være nødvendige, for at Enighed med Tjenestemændene kan opnaas. Naar den højtærede Finansminister i sin Forelæggelsestale forleden opgav den økonomiske Værdi af disse Indrømmelser, som han har gjort, til et Beløb af $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., saa maa jeg hertil sige, at erfarne Tjenestemandrepræsentanter paa deres Side regner Værdien for Tjenestemændene af disse Indrømmelser til mellem $2\frac{1}{2}$ og 3 Mill. Kr., men det forringer selvfølgelig ikke Værdien af den højtærede Finansministers Imødekommenhed, tværtimod! Om det virkelig skulde være rigtigt, at Sparekommissionens første Betænkning skulde rumme Besparelser paa et samlet Beløb af 15 Mill. Kr., saa at der, naar man regner med Tjenestemændenes Vurderinger af de Indrømmelser, som Ministeren har givet, til mellem $2\frac{1}{2}$ og 3 Mill. Kr., endda skulde blive en Besparelse af 12 Mill. Kr. til Rest, har jeg ikke noget tilsvarende fast Holdepunkt til at bedømme og kritisere. Men oprigtig talt, jeg tror ikke paa dette Beløb. Jeg vil i alt Fald meget advare den højtærede Minister imod at regne f. Eks. saaledes, at Postspareudvalget giver Anvisning paa 8 Mill. Kr.s Besparelse og Statsbanesporeudvalget paa 10 Mill. Kr., og her er nu yderligere en Besparelse i Sparekommissionens Forslag paa 12 Mill.